

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **N. T. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem AK Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému **Ředitelství služby cizinecké policie**, Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, čj. CPR-16184-6/ČJ-2015-930310-V243, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 24. 8. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobce, kterým reagoval na jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Hradec Králové ze dne 25. 3. 2015. Orgán I. instance dne 25. 3. 2015 uložil žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovil na dobu 4 roků. Cizinci současně uložil v souladu s ust. § 123b) odst. 1 písm. a) cit. zákona zvláštní opatření za účelem jeho vycestování z území, a to povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii každé pondělí a středu v 10,00 hodin na Policii ČR, Krajském ředitelství Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové – toto opatření je platné až do doby vycestování cizince z území ČR. Současně pak žalovaný dle § 118 odst. 3 uvedeného zákona stanovil dobu k vycestování z území ČR do 40 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a též rozhodl dle § 120a, že se na cizince nevztahují

důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Odvolací orgán pak dne 24. 8. 2015 změnil dobu, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu 1 roku, v dalším napadené rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

V žalobě žalobce namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, pochybení, představující porušení § 50 odst. 3 téhož, když nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, svědčící ve prospěch vyhoštěného a též § 2, když přijaté řešení neodpovídá okolnostem řešené věci. Žalovaný nezjistil, že nebyl naplněn důvod pro vedení řízení o správním vyhoštění, neboť z rozhodnutí správního orgánu byla žalobci stanovena nová lhůta k vycestování z území, proti této podal žalobce správní žalobu, tedy, jak 1. 9. 2015, tak minimálně do dne rozhodnutí o jeho žalobě se nacházel na území ČR zcela legálně, neboť tato žaloba má ze zákona odkladný účinek. Nedostatečně zjištěný stav věci žalobce spatřuje v posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k porušené povinnosti a rovněž tak soukromému a rodinnému životu žalobce, potažmo samozřejmě i jeho manželky a potomka, v neposlední řadě samotnému posouzení tohoto zásahu do života žalobce. Žalobce spatřuje i přes sníženou výměru uloženého správního vyhoštění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, vyhoštění je závažnou překážkou jeho vycestování, právě z důvodu rodiny, partnerka potřebuje jeho pomoc jak při výchově dítěte, tak i při svém podnikání, které by jinak musela ukončit, což by ohrozilo existenční zázemí rodiny. Na území ČR žije v současné době i otec, matka a sourozenci žalobce, ve Vietnamu se pak nemá kam vrátit. K integraci do společnosti pak žalobce uvádí, že je jeho zákonným právem využít ve správním řízení tlumočníka, toto neznamena, že neovládá český jazyk, či že není na zdejším území integrován. V dalším žalobce namítá nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života a odkazuje např. na rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 39/2007, či na judikaturu ESLP, např. Moustakin proti Belgii, rozsudek ze dne 18. února 1991, Series A, č. 193, Boultif proti Švýcarsku, stížnost č. 54273/00 ECHR 2001-XI, z nichž plyne povinnost tyto skutečnosti posoudit a pokud je nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince absolutní překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, je potřebné takový zásah posoudit pro jeho zrušení. V tomto smyslu pak žalobce poukazuje i na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, která ve svém čl. 8 výslovně zaručuje každému bez rozdílu právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Uvádí, že do výkonu těchto práv nemůže správní orgán zasahovat kromě případů, kdy to je v demokratické společnosti nezbytné v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví, morálky nebo práv a svobod druhých. Žalobce svým jednáním uvedené zájmy státu neporušuje, je tak jednoznačně na místě zohlednit zájem na ochraně soukromého a rodinného života, oproti jeho krátkodobému pobytu bez víza. Též pak žalobce připomíná Úmluvu o právech dítěte, která již v preambuli zdůrazňuje oprávněný nárok dětství na zvláštní péči a pomoc, s odvoláním na Všeobecnou deklaraci lidských práv Spojených národů, pojímající rodinu jako základní jednotku společnosti a přirozené prostředí pro růst a blaho všech svých členů a zejména dětí, s nárokem na potřebnou ochranu a pomoc pro plný a harmonický rozvoj osobnosti dítěte v atmosféře štěstí, lásky a porozumění. Úmluva dále přiznává každému dítěti od narození právo znát své rodiče a právo na jejich péči. Smluvní státy se dle tohoto dokumentu zavazují respektovat právo dítěte na zachování jeho rodinných svazků a zajistit, aby dítě nemohlo být

odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Judikatura pak ukládá povinnost správním orgánům respektovat při své činnosti mezinárodně právní závazky ČR, stejně tak, jako ústavně právní předpisy, zde např. rozsudek Městského soudu v Praze 10 Ca 139/2007 ze dne 3. 2. 2009. Ústavní soud pak mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základní práv a svobod je třeba vykládat restriktivně co do rozsahu omezení základních práv a svobod z pohledu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí o správním vyhoštění by tak bylo zcela zjevně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života všech rodinných příslušníků, zejména v souvislosti s intenzitou tvrzeného porušení právních předpisů, neboť všechny problémy žalobce byly vždy spojeny výhradně s otázkou jeho pobytu na zdejšího území, pokud by tento mu byl povolen, není nejmenší důvod očekávat, že by žalobce jakkoliv porušoval zájmy ČR.

Žalovaný se k námitkám vyjádřil písemně dne 21. 9. 2015, uvedl, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byla ve věci žalobce skutečnost, že se dopustil maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaný pak svým rozhodnutím o odvolání změnil délku zákazu jeho vstupu na území ČR, žalovaný má za to, že protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím správním orgánem zjištěno řádně, spisovým materiálem bylo doloženo a dostatečně odůvodněno. Nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, ani vydaného rozhodnutí. K uplatněným námitkám žalovaný odkazuje na odůvodnění vydaných rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby jak nedůvodné. Náhradu nákladů řízení žalovaný nevyčíslil.

Při jednání soudu dne 2. 11. 2015 soud konstatoval obsah správního spisu, zástupce žalobce odkázal na žalobní námitky, zejména tedy legálnost žalobcova pobytu po dobu řízení o žalobě a celou jeho rodinnou situaci, apeluje zejména na potřebu jeho péče a starostlivosti o nezletilé dítě, ale i manželku a její podnikání. Navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradu nákladů řízení jsou účtovány náklady právního zastoupení žalobce, spočívající ve třech úkonech právní služby, třech paušálních náhradách, s tím, že zástupce žalobce je plátcem DPH. Žalovaný omluvil svoji neúčast při jednání soudu.

Ze správního spisu plyne úřední záznam Policie ČR – Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 15. 9. 2014, kdy se žalobce dostavil a bylo zjištěno z jím předloženého dokladu, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním k zdejšímu pobytu, posledním dokladem je vylepený výjezdní příkaz č. GA0312511, jehož platnost skončila dnem 29. 8. 2014, prověrkou v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že cizinec pobývá na území ČR neoprávněně od 1. 9. 2014 a je veden v evidenci nežádoucích osob v období od 17. 2. 2014 do 1. 9. 2016. V úředním záznamu pak orgán I. stupně popsal, že dne 12. 11. 2013 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a byla mu stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roků, toto rozhodnutí mu bylo doručeno 12. 11. 2014. Žalobce podal žalobu ke krajskému soudu, o které bylo rozhodnuto 7. 4. 2014 pod čj. 32 A 1/2014, žaloba byla zamítnuta a proti rozsudku krajského soudu byla podána kasační stížnost s návrhem na odkladný účinek. Z důvodu probíhajícího řízení před soudem žalobci uplynula marně lhůta stanovená

v rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaný vyhověl žádosti o její nové stanovení a rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014 stanovil tuto lhůtu nově do 30. 6. 2014. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí vydal správní orgán dne 1. 8. 2014 rozhodnutí, kterým napadené rozhodnutí potvrdil, doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 30ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dnem 1. 8. 2014, cizinec tak byl povinen vycestovat do 31. 8. 2014, proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba, o níž je žalobce přesvědčen, že měla ze zákona odkladný účinek. Žalovaný je přesvědčen, že na jeho rozhodnutí, vydaná dle správního řádu, nelze bez dalšího vztáhnout odkladný účinek, o ten nebylo požádáno a žalobce je tak minimálně od 1. 9. 2014 na zdejším území bez platného víza. Dne 15. 9. 2014 bylo správním orgánem vydáno oznámení o zahájení správního vyhoštění dle § 46 odst. 1 správního řádu, z databáze Policie ČR z 15. 9. 2014 plyne, že o správním vyhoštění žalobce bylo rozhodováno již 1. 3. 2011. Z rozsudku krajského soudu ze dne 7. 4. 2014 pod sp. zn. 32 A 1/2014, který je součástí správního spisu pak soud mj. zjistil, že žalobce nerespektoval již uložené správní vyhoštění v r. 2011 a pobýval neoprávněně na zdejším území v období od 1. 7. 2011 do 23. 4. 2013, kasační stížnost žalobce pak byla Nejvyšším správním soudem v Brně pod sp. zn. 8 Azs 71/2014 dne 30. 7. 2014 zamítnuta. Dne 15. 9. 2014 byl vydán orgánem I. stupně výjezdni příkaz žalobci, platnost víza vyznačena od 15. 9. 2014 do 13. 11. 2014. Dne 10. 10. 2014 pak tento orgán vydal usnesení o provedení pobytové kontroly na adrese za účelem zjištění rodinných vazeb společně bydlících osob, z téhož dne je ve správním spise úřední záznam o této kontrole, kdy majitel nemovitosti uvedl, že v nemovitosti žije družka žalobce, které se asi před dvěma týdny narodila dcera, žalobce zná od vidění, ale neví, kde ho viděl či odkud mu je povědomý. Dále je ve spise oddací list o uzavření sňatku mezi žalobcem a N. T. P. ze dne 13. 10. 2014, s místem registrace Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v ČR a rodný list H. D. N., kde je žalobce uveden jako otec dítěte. Přítomen je rozsudek krajského soudu ze dne 10. 10. 2014, kdy pod sp. zn. 32 A 3/2014 došlo k opětovnému zamítnutí žaloby žalobce, který brojil proti nově stanovenému datu vycestování z území ČR, Nejvyšší správní soud pod sp. zn. 10 Azs 238/2014 pak dne 27. 11. 2014 zamítl kasační stížnost stěžovatele – žalobce. Z přípisu Magistrátu města Hradec Králové z 10. 12. 2014 plyne, že v původním rodném listu dítěte H. D. N., vyhotoveném 1. 10. 2014, otec zapsán nebyl, rodiče se dostavili k sepsání zápisu o určení otcovství a byl vyhotoven rodný list, kde byl již otec zapsán. Dne 15. 1. 2015 sepsal policejní orgán protokol o vyjádření paní N. T. P., která uvedla, že do ČR přicestovala v r. 2003 za účelem sloučení rodiny s otcem, pobývá, v r. 2010 se provdala ve Vietnamu, v únoru 2014 se rozvedla. S žalobcem se seznámila v únoru 2013, kamarádka jí dala telefonické číslo, jezdil za ní každý týden, i ona za ním jezdila do Hradce Králové, svatbu měli 5. 1. 2014 v Praze, v Sapě, jednalo se o vietnamský obřad, o potvrzení sňatku požádala až v říjnu 2014 na ambasádě, 24. 9. 2014 se jim narodilo dítě. Ví, že manžel zde pobývá neoprávněně, ale mají malé dítě, musí se o něj starat. V současné době bydlí pospolu v Týništi nad Orlicí, pomáhá jí v obchodě, nechce, aby odcestoval. Ve Vietnamu má jenom sestru a tetu, zbytek rodiny žije zde. Dne 27. 1. 2015 žalobce v rámci vyjádření vypověděl, že manželka má v ČR povolen trvalý pobyt, každý týden ji navštěvoval, přes týden byli v kontaktu přes facebook a telefon. Vyprávěla, že je vdaná, s manželem nežije, rozvedla se v r. 2014, poté spolu bydleli v Hradci Králové, nyní bydlí v Týništi nad Orlicí. Manželka věděla, že žalobce zde pobývá bez platného oprávnění a je proti němu vedeno řízení o správním vyhoštění. Současný byt v Týništi nad Orlicí má pronajatý bratr žalobce, obchod má manželka pronajatý, žalobce jí pomáhá hlídat či uklízet prodejnu. Žalobce

byl u porodu své dcery, do rodného listu byl zapsán 1. 10. 2014. Pokud by musel vycestovat z ČR, manželka by zde zůstala, je zde již 11 let a má majetek – zboží v obchodě. Žalobce zde má rodiče a bratra, ve Vietnamu nemá nikoho, chce pečovat o ženu a dítě. Žalobce byl seznámen s podklady správního řízení. Správní spis rovněž obsahuje Závazné stanovisko MV ČR ze dne 21. 7. 2015 o možném vycestování žalobce, jehož obsahem je popis rozhodných skutečností a přešetření osobních vztahů žalobce, s konstatováním, že žalobce dlouhodobě vědomě porušuje právní řád ČR a vyhýbá se vycestování, na zdejší území poprvé vstoupil v r. 2007, vydaná rozhodnutí o správním vyhoštění v r. 2011 a 2013 nerespektoval. Správní orgán dospěl k závěru, že v uvedeném případě převažuje zájem na ochraně veřejného pořádku nad ochranou soukromého života žalobce v ČR, což řádně zdůvodnil.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je upraveno možné správní vyhoštění, kdy Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, a to až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Soud po projednání a přezkoumání věci konstatoval, že žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s argumentací, že po určité době na zdejším území pobýval prakticky legálně, neboť jím podaná žaloba proti rozhodnutí žalovaného měla automaticky odkladný účinek. S názorem žalobce však soud nemohl souhlasit. Zásadní skutečností, která prolíná všechna dosavadní provedená řízení ve věci žalobce je totiž jeho neoprávněný pobyt na území České republiky, který byl opakovaně správním orgánem řešen a současné rozhodnutí orgánu I. stupně jasně tuto skutečnost formuluje a vymezuje, a to na str. 1 – 4, dále pak na str. 7 – 8. Se závěrem o neoprávněném pobytu žalobce na zdejším území po 1. 9. 2014 a uvedenou argumentací se soud ztotožňuje. Na základě uvedených skutečností již byla v minulosti žalobci vydána správní rozhodnutí o vyhoštění z území ČR, která však opakovaně nerespektoval a z území nevycestoval. Správní orgán řádně prodloužil dobu k vycestování žalobce z důvodu probíhajícího řízení, též provedl řádné řízení za účelem zjištění pobytu žalobce, resp. jím tvrzeného společného soužití s manželkou a dítětem, výsledek pobytových kontrol řádně v uvedeném rozhodnutí popsal. V dalším pak žalovaný uvedl, že nepochybně existenci soukromých a rodinných vazeb žalobce k manželce a dceři, současně však poukázal na skutečnost, že žalobce pobývá na území ČR dlouhodobě vědomě nelegálně a musel tedy počítat s tím, že jeho vztahy a vazby se budou v budoucnu s vysokou pravděpodobností realizovat mimo území ČR. Soud přitom přitakal argumentaci žalovaného, že v daném případě, za výše uvedených skutečností, budoval žalobce rodinné vazby na území jiného státu v době, kdy jeho pobyt byl spojen

s porušováním předpisů a samotná skutečnost o vybudování těchto vazeb tak nemůže být považována za důvod, pro který nelze cit. rozhodnutí vydat. V této souvislosti považuje soud odůvodnění žalovaného za vyčerpávající, logické a v souladu se samotným smyslem uvedené právní úpravy, včetně odkazu na komentář k Evropské úmluvě o lidských právech, jak citován na str. 8 rozhodnutí orgánu I. stupně, k momentu založení rodinných vazeb v návaznosti na imigrační status cizince. V této argumentaci pak soud spatřuje i odpověď na žalobcem namítané porušení Úmluvy o právech dítěte.

Soud konstatuje, že v průběhu správního řízení neseznal žádnou vadu, rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a argumentace jeho odůvodnění je úplná, správná a vyčerpávající. Žalovaný velmi podrobně zkoumal i zásadní nesoulad jednání žalobce s veřejným zájmem, jeho odůvodnění se zabývá podrobně jeho individuální situací a hodnotí tíži celé protiprávní situace v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v Brně, konkrétně vyjádřenou např. v rozhodnutí ze dne 6. 8. 2015 pod sp. zn. 2 Azs 98/2015. Skutečný stav věci byl zjištěn řádně, soud proto považuje žalobu pouze za účelově podanou. Pokud pak odvolací orgán změnil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, což zdůvodnil přihlédnutím ke všem okolnostem případu, soud považuje takové rozhodnutí za správní úvahu, která je plně v kompetenci správního orgánu, soud pouze dodává, že bylo řádně a úplně odůvodněno. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem, s ustanoveními zákona o pobytu cizinců, a žalobu proto, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

pokračování

7

29A 1/2015

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 2. listopadu 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně